

ringe nok. Jeg har ogsaa troet, at den Indslydelse, som Landstinget kan have paa Finantstøven, kan være ikke alene med Hensyn til vigtigere Principer og Bestemmelser, som der findes, men ogsaa med Hensyn til Lovens Bestemmelser i det Hele, ikke saameget for at bevirke Forandring i det eengang Vedtagne, som for at gjøre Bemærkninger, der, som det ogsaa for har vlist sig, kunne faae Indslydelse paa følgende Finantstøve. Jeg har derfor altid tilførn, med Undtagelse af en enkelt Gang, da Stillingen omtrent var af samme Beskaffenhed som nu, stemt for Udvalgs Nedsættelse. Men nu at nedsætte et Udvalg paa dette Sted, da Sessjonen er saa langt fremrykket, vilde efter min Formening næsten være Spillegteri, og jeg antager derfor, at der denne Gang ikke bør nedsættes et Udvalg, men at det bør overlades til de enkelte Medlemmer, der maatte have Bemærkninger, navnlig ved vigtigere Spørgsmaal, at fremsætte disse her i Thinget under Sagens videre Behandling.

B. Christensen: Jeg skal saameget hellere slutte mig til de Ottringer, der nu ere komne fra en æret Landstingsmand her lige overfor, som det forekommer mig, at vi, naar vi ellers faae noget Mellemrum mellem hver enkelt Behandling, ret vel ville være istand til, farsaavidt vi maatte have Noget at bemærke, at komme frem dermed uden et Udvalgs Nedsættelse. Den Bearbejdelse, Lovforslaget har faaet paa et andet Sted, kommer naturligvis ogsaa os i høi Grad til gode, saa at det vist nok uden Vanstellighed kan lade sig gjøre, at vi ikke nedsætte noget Udvalg.

Formanden: Da der saaledes ikke er fremkommet noget Forslag til Udvalgs Nedsættelse i Sagen, gaar den umiddelbart over til 1ste Behandling. Da der ikke bliver nedsat Udvalg, saa ville de Underbilag, som ere mig oversendte fra Formanden i det andet Thing, ikke kunne tilstilles noget Udvalg. Jeg skal derfor tilkjendegive, at de skrevne Underbilag til Finantstøven for 1855—56 berøve i Bureauet, hvor Enhver, som dermed ønsker at gjøre sig bekendt, vil behage at henvende sig. Jeg behøver ikke at nævne disse skrevne Under-

bilag, da de sikkert ere Medlemmerne bekendte fra Behandlingen af de tidligere Finantstøve. Den næste Sag paa Dagsordenen er: Indledende Behandling af Forslag til Lov om Opdragelse af Enkerne i det forenede Enke-Understøttelses- og Brudegaveselskab for alle Stænder, stiftet 1794, i Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1842 i Kjøbenhavn*). Naar dette Forslag, der er indbragt af den anden Landstingsmand for 1ste Kreds (Wessely), er til indledende Behandling, deler denne Behandling sig i Afgjørelsen af to Spørgsmaal: det ene, om Lovforslaget skal fremmes, det andet derefter, hvorledes det i saa Fald skal fremmes. Jeg sætter nu først under Behandling: om Lovforslaget, som trykt har været omdeelt paa Pladserne, skal fremmes.

Wessely: Naar jeg har tilladt mig for den ærede Forsamling at fremkomme med et aldeles specielt Forslag til en Lov, saa grunder det sig paa ganske specielle Omstændigheder ved Sagen, og jeg troer, at jeg ved at give en kort historisk Fremstilling deraf, kan begrunde Aarsagen til, at jeg har indbragt det, og, som jeg haaber, ogsaa, at der er Anledning for den ærede Forsamling til at gaae ind paa det. Det angaaer et Selskab, en Enkekasse, der er stiftet 1794 paa en Tid, da man gif ud fra den Anskuelse, at de Saifer, som vare fastsatte for den kongelige Enkekasse, vare for høie for Interessenterne, og at det var muligt at tilsvare Enkerne den Pension, de ønskede, og endda at gjøre mindre Tilskud, end der var foreskrevet for den kongelige Enkekasse. Man stiftede derfor denne private Kasse, hvorved man fastsatte, at Enkerne kunde sikkes en Pension fra 1—7 Portioner; man gjorde dette, for at ikke Forskjellen skulde være altfor betydelig og Risikoen af den Grund foreges. Enhver Portion blev bestemt til 75 Rd. Der var imidlertid 2 Slags Interessenter; den ene kaldtes de Ordinaire, den anden Overgangs-Interessenter. Disse Overgangs-Interessenter havde Ret til at gjøre samme Indskud, som vare fastsatte ved den kongelige Enkekasse,

*) Lovforslaget findes i Ungaet Sp. 711—712.